

[Udenrigsministeren.]

Samtidig vil jeg gerne benytte lejligheden til overfor det høje ting at give en redegørelse for en række andre betydningsfulde udenrigspolitiske spørgsmål. Herved imødekommer jeg et ønske, som fra mange sider er blevet fremsat, og som jeg gerne ville have imødekommet noget tidligere, men som der først nu er blevet mulighed for at imødekomme. Endelig imødekommer jeg også, hvad det ærede medlem hr. Aksel Larsen og andre af hans kolleger her i tinget har ønsket, nemlig at give en redegørelse for den udenrigspolitiske situation og for Danmarks udenrigspolitik.

Det vil være naturligt for mig at tage mit udgangspunkt i den udvikling, som har fundet sted under Atlantpagten. Atlantpagten er jo blevet det centrale punkt i Danmarks udenrigspolitik, og det er derfor naturligt overfor tinget og i nær tilknytning til overenskomsten om forsvaret af Grønland at give en redegørelse i store træk for de forskellige fælles foranstaltninger, som Atlantmagterne — herunder altså også Danmark — har vedtaget.

Atlantpagten er indtil i dag den største politiske beslutning, som de demokratiske stater har truffet i efterkrigstiden. Den vil få betydning ikke blot med hensyn til dens hovedformål, som er at sikre freden og beskytte deltagerlandene imod angreb, men også for hele samarbejdet imellem demokratierne. Den er et udtryk for den nye virkelighed, som er opstået efter krigen; den er fremkaldt af en barsk nødvendighed. Men den vil sammen med andre bestræbelser på samme linie, som f. eks. dannelsen af Europarådet, indlede en ny historisk epoke, hvor landene bliver ført stadig tættere sammen, og hvor de i fællesskab vil komme til at løse opgaver, som de tidligere har været henvist til at løse hver for sig. Den kræver på mange måder en ny indstilling, en ny forståelse af verden, sådan som den virkelig er. Isolationens tid er for steds forbí. Vor udenrigspolitik må ses under denne synsvinkel, og de beslutninger, som vi har taget, har deres udspring i denne vurdering af virkeligheden.

Den største begivenhed indenfor Atlantpagtens virketid var de beslutninger, som blev truffet af det nordatlantiske råd på dets møde i Bruxelles den 18. og 19. december 1950, hvorved man traf bestemmelse om tilvejebringelse af et fælles europæisk forsvar med en fælles øverstkommanderende. De beslutninger, som her blev

truffet, har regeringen med tilslutning af begge rigsdagens ting senere tiltrådt. Ved dem gjorde Atlantpagtorganisationen skridtet fra rent planlæggende organisation til en skabende organisation.

Det, som senere har fundet sted, og som stadig foregår, opbygningen af denne fælles forsvarsstyrke i fred, er en begivenhed, der vel er uden fortilfælde i historien. Også for Danmark har disse beslutninger den mest vidtrækkende betydning. Hvis vi isoleret og alene ville søge at opbygge et forsvarsberedskab, ville de ofre, vi bragte herfor, under den udvikling, som verden har gennemløbet, have været forgæves, fordi de bidrag, vi kunne yde hertil, ville være svage og magtesløse overfor de vældige kræfter, vi her er stillet overfor. Nu er stillingen anderledes; der er kommet mening og indhold i vore forsvarsanstrengelser. Vi kan nu yde vor indsats og bringe de ofre, der er nødvendige herfor, i klar bevidsthed om, at de er et led i et større hele, at andre vil kæmpe sammen med os, hvis vi bliver angrebet, at sammenhold gør stærk, når hver efter evne bidrager til det fælles resultat.

Vi har i de måneder, der er forløbet siden disse beslutninger blev truffet, fået adskillige beviser på, at det ikke blot er vor egen opfattelse, men også vore forbundsfællers. De anser vore bestræbelser for at være af betydning for løsningen af den fælles opgave, og de føler sig forpligtet overfor os, når vi gør vor indsats, og har ikke til hensigt at lade os i stikken, men vil tværtimod sætte deres kræfter ind på, at Danmark kan blive forskånet for en ny besættelse. Den interesse, som de nærer, og det medansvar, som de føler også for vor skæbne, har fundet udtryk ved de besøg, som de øverste militære ledere har aflagt os for at knytte forbindelse med de danske autoriteter og for at sætte sig ind i vore forhold, besøg, som fra tid til anden vil blive gentaget, for at en stadig levende kontakt kan blive opretholdt.

Den øverstkommanderende for den fælles forsvarsstyrke i Europa, general Eisenhower, aflagde sit første besøg i Danmark allerede i januar måned og drøftede med regeringen og de militære myndigheder Danmarks bidrag til den fælles forsvarsstyrke. General Eisenhower har den 2. april overtaget sin kommando. For hver dag, der går, bliver denne styrke i stadig stigende grad i stand til at løse sin opgave, hvis krigen skulle komme, og i samme takt, styrken vinder i effektivitet, øges vort